

prorowadzenie egzekucji przeciwko
 w na zasadzie wykonal-
 nego wyroku — postanowienia — zarządzenia Sądu
 okręgowego — rodzkiego w
 z dnia 19..... r. sygn. akt.
 w sprawie karnej przeciw

na sumę łącznie.	Zł.	gr.	a to tytułem
grzywny	Zł.	gr.	
kary pieniężnej	Zł.	gr.	
nawiązki	Zł.	gr.	
kosztów postępowania	Zł.	gr.	
opłaty z art.	Zł.	gr.	
.	Zł.	gr.	
.	Zł.	gr.	
Razem	Zł.	gr.	

Zobowiązanego już upomniano — nie upomniano —
 w myśl art. 27 rozp. o post. przym. w adm. (Dz. U.
 R. P. z 1928 r. Nr. 36 poz. 342).

Ściągniętą kwotę należy wpłacić do kasy sądu
 okręgowego — grodzkiego w
 zaznaczając, że przesłaną kwotę ściągnięto na „Po-
 sądzu grodzkiego z dn. /29 Sygn.
 lecenie prokuratora sądu okręgowego
 sprawy; ściągnięto od
 (imię i nazwisko) z g, po-
 tracono dla gminy z g.”

Blankiet nadawczy na ściągniętą kwotę jest za-
 łączony; na odwrotnej jego stronie należy zamieścić
 wzmiankę powyższej treści.

..... dnia 19..... r.

miejsce
 pieczęci podpis sędziego — prokuratora

387.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 czerwca 1929 r.

**w sprawie przekształcenia instytucji opiekunów są-
 dowych na kuratorów nieletnich przy sądach grodz-
 kich i przy sądach dla nieletnich.**

Na podstawie art. 594 § 2 i 651 kodeksu postę-
 powania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R.
 P. Nr. 33, poz. 313) i art. 2 ust. 2 dekretu z dnia
 7 lutego 1919 r. w przedmiocie utworzenia sądów
 dla nieletnich (Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 171) zarzą-
 dzam co następuje:

§ 1. Stali opiekunowie sądowi, przewidziani
 dekretem z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie utwo-
 rzenia sądów dla nieletnich (Dz. P. P. P. Nr. 14,
 poz. 171), stają się z dniem 1 lipca 1929 r. kuratorami
 nieletnich przy sądach grodzkich.

W razie utworzenia w sądach okręgowych
 osobnych sądów dla nieletnich (art. 4 § 1 u. s. p.), bę-
 dą mianowani kuratorowie nieletnich przy sądzie dla
 nieletnich.

§ 2. Wynagrodzenie opiekunów sądowych
 w wysokości ustalonej rozporządzeniem Ministra
 Sprawiedliwości z dnia 14 maja 1929 r. o wynagro-
 dzeniu opiekunów sądowych (Dz. U. R. P. Nr. 35,
 poz. 321) otrzymują od 1 lipca 1929 r. nadal kurato-
 rowie nieletnich (§ 1).

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w ży-
 cie z dniem 1 lipca 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

388.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWO- ŚCI WYDANE W POROZUMIENIU Z MINISTREM SKARBU

z dnia 18 czerwca 1929 r.

o należnościach przysięgłych.

Na podstawie art. 229 § 2 prawa o ustroju są-
 dów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R.
 P. Nr. 12, poz. 93) zarządza się co następuje:

§ 1. Przysięgli zamiejscowi otrzymują zwrot
 kosztów przejazdu oraz dietyienne.

Za przysięgłych zamiejscowych nie uważa się
 przysięgłych mieszkających w miejscowości, będącej
 wprawdzie oddzielną jednostką administracyjną, lecz
 stanowiącej z miejscowością, w której odbywają się
 posiedzenia sądu przysięgłych, jedno terytorjum za-
 mieszkałe (osiedle).

§ 2. Koszta przejazdu obejmują koszta podró-
 ży z miejscowości zamieszkania do miejscowości po-
 siedzeń sądu oraz koszta podróży powrotnej.

W razie istnienia połączenia kolejowego zwraca
 się koszta podróży w wysokości ceny biletu dru-
 giej klasy pociągu osobowego.

O ile brak połączenia kolejowego należy przy-
 znawać koszta przejazdu innym środkiem masowego
 transportu (tramwaje — omnibusy). Rzeczywiste
 koszta przejazdu pojazdem konnym lub mechanicznym
 należy przyznawać tylko w braku masowego
 środka transportowego.

Przepis ustępu poprzedniego ma odpowiednie
 zastosowanie do zwrotu kosztów komunikacji
 z dworcem kolejowym lub miejscem postoju środ-
 ków masowego transportu.

§ 3. Diety wynoszą 10 zł. za każdą dobę po-
 bytu; za część doby krótszą niż 12 godzin należy się
 dieta w wysokości 5 zł.

§ 4. Przysięgli utrzymujący się z dziennego za-
 robku otrzymują za każdy dzień odszkodowanie
 w wysokości niżej określonej, jeśli pełnienie obo-
 wiązków powoduje dla nich utratę dziennego za-
 robku:

- pracownicy fizyczni niekwalifikowani 2 zł. — 5 zł.;
- pracownicy fizyczni kwalifikowani 4 zł. — 10 zł.;
- pracownicy umysłowi 5 zł. — 20 zł.

§ 5. Poniesione koszty przejazdu do miejscowości posiedzeń sądu wypłaca się natychmiast po zgłoszeniu żądania. Na koszty te przysięgły może otrzymać zaliczkę na żądanie zgłoszone w najbliższym sądzie grodzkim przynajmniej na trzy dni przed terminem otwarcia roków. Naczelnik sądu grodzkiego składa niezwłocznie sprawozdanie o wypłaceniu zaliczki prezesowi sądu okręgowego właściwemu w myśl § 7.

Koszta podróży powrotnej można wypłacić z góry — ostatniego dnia przed wyjazdem — w wysokości nie przewyższającej przyznanych kosztów podróży do miejscowości posiedzeń sądu przysięgłych; ewentualną nadwyżkę należy przesłać po jej następnym wykazaniu.

Inne należności wypłaca się zdołu w okresach tygodniowych, a za okres niepełnego tygodnia, jeżeli czynności przysięgłego ustały wcześniej. Na żądanie należy je wypłacać zdołu codziennie lub w okresach dłuższych wskazanych przez przysięgłego.

§ 6. Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące kosztów przejazdu oraz diet mają odpowiednie zastosowanie tak do przysięgłych miejscowych, jak i zamiejscowych w razie wyjazdu sądu przysięgłych na poszczególne posiedzenia do innej miejscowości niż ta, do której zwołano roki sądu przysięgłych.

§ 7. Należności przewidziane w niniejszym rozporządzeniu przyznaje prezes sądu okręgowego. Od zarządzenia prezesa można w ciągu dni trzech od zawiadomienia o przyznaniu odwołać się do sądu okręgowego (art. 23 u. s. p.).

Sekretariat prezydyjalny lub sekretarz wyznaczony przez prezesa przyjmuje żądania przysięgłych o wypłacenie należności i przedstawia je prezesowi, dołączając bez osobnego polecenia projekt zarządzenia prezesa.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

389.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI WYDANE W POROZUMIENIU Z MINISTREM SKARBU.

z dnia 25 czerwca 1929 r.

o należnościach świadków, biegłych i tłumaczy w sprawach karnych.

Na podstawie art. 573 lit. d) i e) kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

O należnościach świadków.

§ 1. Świadkowie, zamieszkali poza siedzibą sądu, jeżeli odległość ich miejsca zamieszkania od

sądu wynosi najmniej 15 kilometrów, otrzymują zwrot niezbędnych kosztów przejazdu oraz strawne (art. 567 k. p. k.).

Ograniczenie co do odległości, zawarte w ustępie pierwszym, nie ma zastosowania do funkcjonariuszów państwowych, osób wojskowych i duchownych (art. 573 lit. e) k. p. k.).

§ 2. Zwrot niezbędnych kosztów przejazdu obejmuje koszty podróży z miejscowości zamieszkania do siedziby sądu oraz koszty podróży powrotnej.

§ 3. Na zwrot niezbędnych kosztów przejazdu składa się:

- a) zwrot kosztów przejazdu środkiem masowego transportu (koleje, tramwaje, omnibusy i t. d.) — na kolejach klasą trzecią, w zasadzie pociągiem osobowym, pozatem klasą najniższą;
- b) zwrot rzeczywistych kosztów przejazdu pojazdem konnym lub mechanicznym, o ile brak środka masowego transportu lub też, jeśli świadek ze względu na wiek, chorobę lub cielesną ułomność środka masowego transportu użyć nie może.

Jeżeli kilku świadków korzystało lub mogło skorzystać z jednego pojazdu konnego lub mechanicznego, należy przyznać każdemu świadkowi część kosztów na niego przypadających.

§ 4. Koszty przejazdu pojazdem konnym lub mechanicznym oznacza się według zwykłych cen miejscowych.

§ 5. Jeżeli zachodzą warunki przyznania kosztów przejazdu, świadek zaś odbył drogę swoim pojazdem, wierzchem lub pieszo, należy mu przyznać koszty przejazdu, jakoby mu się należały w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Strawne należy przyznawać w wysokości od 2 zł. — 10 zł. za każdy dzień, jeśli zaś świadek musiał przenocować w miejscu przesłuchania w wysokości od 3 zł. — 20 zł.

§ 7. Funkcjonariuszom państwowym w czynnej służbie (art. 1 i art. 102 ustawy z dnia 9 października 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) oraz pozostającym w czynnej służbie sędziom, prokuratorom i wojskowym należy przyznawać koszty podróży i diety dzienne według norm ustanowionych dla podróży służbowych, jeżeli okoliczności, o których zeznawać mają, pozostają w związku z wykonywaniem ich urzędu lub służby.

Jeśli według niniejszego paragrafu osobom, wymienionym w ustępie pierwszym, wezwanym w charakterze świadków, nie należą się koszty podróży i diety dzienne według norm ustanowionych dla podróży służbowych, przyznaje się im wynagrodzenie na ogólnych zasadach.

§ 8. Jeżeli świadek po wezwaniu go z pewnej miejscowości zmieni stałe miejsce zamieszkania i z tego miejsca przybędzie do sądu, należy mu przyznać należności jako przybytemu z nowej miejscowości.